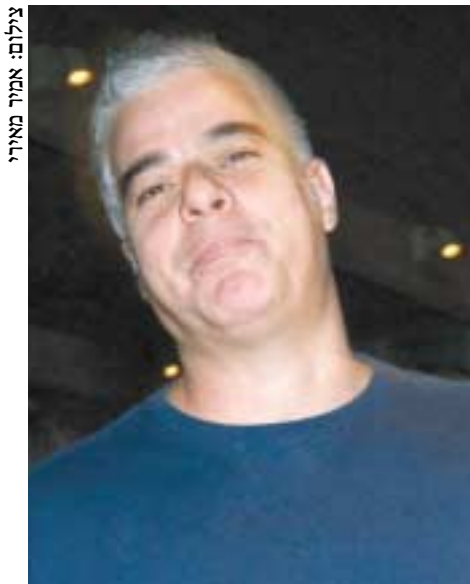

עושה הרוח

דורון ברוש מכור להליקופטרים. תחביב יקר שמשלמים עליו מדי חודש אלפי שקלים במזומן. אז למה הוא עושה את זה?

צילום: אמיר מאירי

שטרק

אלון

בקאי ?????????????

מטיסים ותיקים מבצעים באוויר אווירובטיקה שקשה להאמין. מטיסים מתחילים מרימים מסוק לאוויר, מרסקים אותו מיד, נוסעים לחנות, משלמים מאות שקלים על תיקון, יוצאים לשטח, מרימים מסוק לאוויר, מרסקים אותו מיד, נוסעים לחנות, משלמים מאות שקלים, חוזרים לשטח, מרסקים מיד

בחווה, הגיחה מאחורי גבעה רחוקה, התקרבה אליי, עברה לידי ובירכה בבוקר טוב חייכני. רוכבי אופניי שטח חלפו במהירות. אישה אחת ושני כלביה חצו שדה. גבר ואישה צעירים רכזו בים על אופניים עצרו לצדי ושאלו אם איבדתי את הדרך. הכול היה שפוי, נורמלי, רגוע, שופע טוב, ידידותי, לא תובעני, לא מפגין בעד, לא מפגין נגד, לא מקופח, לא דורש זכר ויות, בריא, הגיוני, לא נגד מצעד הגאווה, לא בעד הקשת המזרחית. אמריקה. פשוט אמריקה. מאז אני חוזר לשם כל סופשבוע כמו שעון, לוגם את פיסת הנורמליות הזאת כמו מכור. לפעמים אני עדיין מרסק שם את המסוק ולי מחרת נוסע לאלון, יש פעמים שכבר לא, אבל מה אני אגיד לכם אחים שלי, אם יש משהו שאני לון לימד אותי, אחים שלי, זה שיש גם חיים מחוץ לתל אביב.

●●●

תיקון טעות: בשבוע שעבר, מסיבה שאני לא זוכר, הבטחתי לשרק שאכניס תמונה שלו לעיי תון ושכחתי. אני עדיין לא זוכר למה, אבל בכל זאת אני מכניס את התמונה. רק שירד ממני.

dbrosh@maariv.co.il

שדה מבודד משלי, שם לא אכנס לתחרויות תרגולים עם שאר המטיסים וארסק במהירות את המסוק. קניתי את ההצעה ולפני מספר חודשים לקחתי את האוטו, נסעתי בכביש החוף, ירדתי בנקודה מסוימת שאין לי כוונה להסגיר לכם אותה כדי שלא תבואו גם אתם לשם עם המנגל שלכם אל תוך שבילי השרון והתחלתי לשוטט בלי מטרה מוגדרת. התחושה הייתה כאילו נקלעתי לעולם אחר. ההדרים עדיין פרחו והדיפו ריחות נהדרים. בגובה עשרה עד עשרים מטר מעל הראש חלי פו הבקאי הססגוניים – המצנחים המחוברים לוונטילטור, ונופפו בישבניהם לשלום. שורת רוכבי סוסים עם כלביהם, שנראו כמו בני משפחה בוקרים ממנוטנה שסיימו לכנס את העדר ושבים עכשיו בניהותא לארוחת הבוקר

רק בגלל שראיתי אותך פה כמה פעמים ואתה מוצא חן בעיניי. סבתא שלי מוצאת חן בעיניו. למחרת יצאתי ממנו עם מסוק "בלי כסף" שעלה לי לא פחות מ־3,500 שקלים. היה בפינה איזה אחד בלי כסף, אבל הייתה לו בעיה קטנה כי הוא היה בצד של האין מנוע, ואלון היה ממש מופת תע לגלות את זה. מאז אלון ואני הפכנו לירידי די נפש. נכון להיום רצות אצלו 4 ויזות שלי, אני מרסק מסוקים בשבתות, מגיע אליו בימי ראשון לתיקונים, פותח ויזות חדשות וכולנו חיים באושר, והוא גם בעושר. עכשיו אני מגיע לסיבה שאני מספר את הסיפור על אלון. אחד מהטיפים היותר חכמים שנתן לי היה שעד שאלמד להיות טייס מנוסה, להתרחק משטחי ההססה המוכרים ולמצוא לי

אלון מרעננה הוא אחת הפגישות המחורבנות יותר של החיים שלי. בפעם הראשונה שנכנסתי לבלגן שהוא מכנה החנות שלו, עף לי לכיוון המצח הליקופטר צעצוע צהוב בגודל של חגב וחצי ועצר באוויר חצי סנטימטר לפני שעקר לי עין. "אתה אוהב את הדוד?" נשמעה צריחה מתפקעת מצחוק מבין ערימת הליקופטרים מרוסקים, שמתוכה הזדקרה אנטינת שלט רחוק. החגב הצהוב הנהן במרץ. "אז תן לו נשיקה!" החגב ירד מעט, התקרב לשפתיי, הכה בלהביו בהן ונפל על הרצפה. אלון הגיח מהערימה, הציץ בחגב ומשך בכתפיו. מילא, אמר. הוא הביט בי. "אז באת סוף־סוף לקנות הליקופטר?"

צריך לזה הסבר מוקדם. הרבה שנים אני מסתובב סביב העניין הזה של טיסנים ומסוקים בשלט רחוק. אני הייתי מאלה שחלמו עוד מהעריסה להיות טייסי קרב, עד היום אני מודה מכל זווית איזה דגם של סוחוי רואים בטלוויזיה, בגרדנ"ע אוויר בנתי דגמים אצל רינה מור עד שגזלו אותה ממני להיות מיס עולם. כשהגיעו הזימונים הראשונים מהצבא ישראלי ורשמתי על כל פינת טופס רוצה קורס טיס, רוצה קורס טיס. ואכן, כשבא יום הגיוס המירח, שלח אותי הצבא לשריון. וככה נדחה העיסוק במטוסים ומסוקים לשנים רבות ולמטוסי ומסוקי צעצוע.

הרבה אחרי שסיימתי את הצבא הייתי יוצא מדי פעם לשדות שבהם הטיסו מסוקים וטיסנים בשלט רחוק אבל לכלל רכישת אחד כזה בעצמי לא הגעתי. עכשיו צריך הסבר נוסף: העיסוק בטיסנים ומסוקים בשלט רחוק – להלן מסוקים, מכיוון שאני במסוקים – הוא שרירי טה. קשה להגדיר את עומקה ואת ממדיה של השריטה, אבל אפשר לשרטט לה שני מאפיינים: המטיס תמיד משלם במזומן על רכישותיו בחנות המסוקים כדי ששאתו לא תראה בפירוט הוויזה החודשי כמה שוב הוציא על המסוקים. והמטיס, בלי סיבה או צורך אמיתי, כמו איי מלדה מרקוס, רוכש כל העת מסוקים נוספים. מחירו הממוצע של מסוק מגיע לאלפי שקלים. אני מחזיק בבית – בעצם יותר טוב שלא אני לה כמה מסוקים אני מחזיק בבית. ואני באמת משוגע צנוע מאוד ביחס לאנשים שפגשתי בתחום.

מטיסים ותיקים מבצעים באוויר אווירובטיקה שקשה להאמין. מטיסים מתחילים מרימים מסוק לאוויר, מרסקים אותו מיד, נוסעים לחנות, משלמים מאות שקלים על תיקון, יוצאים לשטח, מרימים מסוק לאוויר, מרסקים אותו מיד, נוסעים לחנות, משלמים מאות שקלים, חוזרים לשטח, מרסקים מיד, ועכשיו אני חוזר לסיפור שלי עם אלון.

●●●

כמו שכתבתי יש לאלון חנות ברעננה בשם הובי ניטרו, שם הוא מוכר ומתקן כל דבר נורסע, שט וטש בשלט רחוק. בנוסף לכך אלון הוא מנוול. יום אחד כשביקרתי באחד משטחי ההסה הוא קלט שאני כבשה טועה עם פוטנציאל, ואמר בתמימות מזויפת, בוא'נה, לא ראיתי אור תך מטיס אף פעם, איזה מסוק יש לך?

אין לי, אמרתי, רק מסתכל. הוא תפס לי את היד בהתרגשות כאילו אני משיח בן דוד. אחי – הוא כל הזמן אומר אחי – אחי, מחר אתה בחנות שלי, מישוה השאיר אצלי לי מסוק למתחילים, הוא שלך בלי כסף, אחי,